

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. W. DE SACHER-MASOCH

«ΘΑ ΕΡΘΗ ΑΥΡΙΟ...»

I

Εκείνη βρισκόταν πάντα εκεί... Μόλις ή ώρα σήμανε έντεκα παρά τέταρτο στο γειτονικό καμπαριό, πρόβαλε σαν ένα μικρό μαύρο σημάδι, πέσα, κάτω στην άκρη του μεγάλου δρόμου και όσο προχωρούσε άργα, μεγάλωνε, μεγάλωνε, χωρίς ώστόσο ποτέ να γίνη άρκετά μεγάλη, γιατί ήταν μικροσκοπική κι αδύνατη.

Περπατούσε με βήματ' άδεια, τρεκλίζοντας, άκουμπώντας στους τοίχους, με τα μάτια πάντοτε προσηλωμένα πρὸς τὴ γῆ, με ένα άδριοστο κι' εὐτυχισμένο χαμόγελο στο στόμα, τὸ χαμόγελο του παιδιού που όνειρεύεται.

Μόλις τὴν προτόβλεπε κανείς, θά τὴν έπαυσε γιά γρηιά, γιατί τὰ μαλλιά της ἦσαν ώλόεκα, μά, έξετάζοντάς τὴν καλύτερα, θά έθλεπε πὸς ἦταν νέα άκομα.

Τὸ λεπτό, χλωμό κι' αδύνατο πρόσωπό της, είχε άποτυπωμένη άπάνω του τὴ σφραγίδα μιάς άπόλυτης γαλήνης, μιάς γαλήνης που τὴν ἔχουν μόνο τὰ παιδιά, τὸν όποιον ἡ ψυχὴ δέν ἔχει ξυτησίση άκομα, ἡ πὸς γέρο, τὸν όποιον ἡ ψυχὴ ἔχει άποκομηθῆ παιά...

Φορούσε πάντοτε μαύρα. Όταν έκανε έξηση, έφαινε έπάνω της ένα έλαφρὸ σάκι και, όταν έρχόταν τὸ κρῦ, ένα βαρὺ έπανωφόρι, διαλαρισμένο με γούνα.

Στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα του σχολείου και περιμενε...

Στὶς έντεκα ἡ ώρα, τὸ μεγάλο κουδούνι χτυπούσε κάτω στὴν αὐλή, και, σὲ λίγο, οἱ μικροὶ μαθητὰ, σχολίζοντας, ξεχνούσαν στὸ δρόμο. Μόλις εκείνη άκουγε τὰ ποδοπατηματὰ τους στὴν πλατεία ξυθέλια σάλα, γινόταν σαν νὰ τὴν έπαυσε πρῶτος. Καρφονόταν άδηλὴ μπρὸς στὴν πόρτα και έξετάζε με προσοχή, γεμάτη άγωνία, τὰ πρόσωπα τὸν παιδιών που ξεφταν άτ' τὸ σχολείο.

Οἱ μικροὶ μαθητὰ τὴν ἴξεραν ώλοι. Μερικοὶ τὴν άπόφρευαν φοβισμένοι και άλλοι τὴν χοροίδευαν. Μά αὐτὴ δέν τους αντίταθανόταν κι' έξακολούσαν νὰ τους κυττάξῃ δίλους με φόβο μήπως περάση κανείς και δέν τὸν ίδι.

Όταν όλες ἡ τάξεις έσχόλαζαν και δέν έμεναν πια περὶ οἱ καθυστερημένοι, που έβγαιναν ένας-ένας παιά, εκείνη άκουστοσε στὸ άνοιγμένο ποτ'φορὶλο, ψάχνοντας άκομα με τὸ βλέμμα άτελειωμένο στὴ μεγάλη άδειανη αὐλή.

Μετά τὰ παιδία έβγαιναν οἱ καθηγητὰ.

Εκείνη τους κυττάσε με βλέμματα ίκετενικά, μὰ κανέναν τους δέν τὴν έπροσέξε...

Έπειτα ὁ έπιστάτης του σχολείου έκλεινε τὴ μεγάλη αὐλόπορτα και εκείνη έμενε εκεί, μεσ' στὸ δρόμο, μόνη, με τὰ μικρὰ κοκκαλιάρικα χέρια της, σφιγμένα σπασμοδικά, χωρίς νὰ μπορῆ ν' άπορασίση ν' άπομακρινθῆ. Ώστόσο, στὸ τέλος έφτανε, μὰ άργά, άποκαμωμένη, σαν νὰ μὴ μποροῦσαν πια νὰ τὴ βαστήξουν τὰ πόδια της. Κάθε τόσο, στεκόταν και κυττάζε δλόγυρά της, έπειτα συνέχιζε τὸ δρόμο της θλιβερά και ἡ σιλουέττα της γινόταν όλοένα πὸ μικρὴ, πὸ μικρὴ, ώς ότου στὸ τέλος φανόταν σαν ένα μικρὸ μαύρο σημάδι, στὴν άκρη του μεγάλου δρόμου...

Έξετάζε γεμάτ' αγωνία τὰ πρόσωπα τὸν παιδιών...

II

Και εκείνη βρισκόταν πάντα εκεί... Βρισκόταν εκεί τὸ καλοκαίρι, όταν ἡ φλογερὴ άχίνη του ἡλιου άναβαν τους άσπρόταχους τὸν σχολείου, τὸ φθινόπωρο, όταν έβροχε και ὁ άνεμος φουούσε σφαιρίζοντας μέσα στους δρόμους και τὸ χειμώνα, όταν όλα τὰ σκεπάζε τὸ χιόνι...

Βρισκόταν εκεί πάντοτε, άκίνητη, περιμένοντας.

—Τὶ περιμένεις έδῶ, μητερούλα; τὴ ρώτησε μὰ μέρα ὁ έπιστάτης του σχολείου, τὴ στιγμή που έκλεινε τὴν πόρτα.

—Τὸν Πέτρο, τὸν Πετρόλο μου, τὸ παιδί μου, που άπάντησε εκείνη, κυττάζοντάς τὸν κατ'άματα, σαν νὰ έλλοζε νὰ μῆδη άτ' αὐτὸν νέα γιὰ τὸν Πέτρο της.

—Α! Έκανε ξεφαντωμένος ὁ έπιστάτης. Και δέν ἦθε άκομα ὁ Πέτρος;

—Όχι, άπάντησε μ' άπόγνωση ἡ μητέρα. Γιατί, καλέ μου κύριε, δέν ἦθε;

—Εἶνε τρελλή! σκετάρησε ὁ έπιστάτης, και, κυριευμένος άπό όκτο, τὴς εἶπε:

—Θά έρθῃ... Θά έρθῃ αύριο...

—Ναί, επανέλαβε τότε κι' εκείνη, θά έρθῃ αύριο... Και έφυγε χαροάμενη.

Στὸ δρόμο της, έφαινε άκομα μερικὴς ματιές δεξιά κι' άριστερά γιὰ νὰ δῆ μήπως, κατὰ τύχη, φανόταν ποθενά ὁ Πετρόλος της. Μά, αλλοίμονο! δέν φανόταν ποθενά...

Λίγο πριν άπό τὸ τέλος του χειμῶνος, πῆρε κι' ένας καινούργιος μαθητὴς στὸ σχολείο: Ένα ώραιο παιδί χαμῆ δωδεκαριά χρόνων, με μάτια βαθυγάλαζα, ίσοκωμένα άπό ξανθὰ, σγουρὰ μαλλια.

Τὴν πρώτη φορὰ που έκείνη τὸ εἶδε νὰ βγαίνει άπό τὸ σχολείο, φλιαρώντας εὐθια με τους συμμαθητὰς του, άρχισε νὰ τρεμῆ δλόκληρη. Έκανε μερικὰ βήματα κι' έπειτα σοριάστηκε γονατιστὸ μπροστὰ του, φιλώντας τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του, τὰ πόδια του.

—Πέτρο μου! Πέτρο μου! έτραυήζε.

—Δέν τὸν λένε Πέτρο, τὸν λένε Στέφανο! εἶπε τότε ένας άπό τους μαθητὰς, ὁ όποιος παριστάτο σ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

Μα εκείνη δέν τὸν άκουσε.

Με τὰ δυὸ της χέρια άγκάλιαζε ὅλο του τὸ σῶμα, φιλούσε τὰ ρουχια του και τὰ πλημμύριζε με τὰ δάκρυά της.

Ό μικρὸς στὴν άκρὴ φοβήθηκε λίγο, έπειτα ξεφανώστηκε και στὸ τέλος, στενωχωρημένος, άπαλλάχτηκε άτ' τὴς περιττύξης της κι' έτρεξε κοντὰ στους άλλους συμμαθητὰς του.

Εκείνη άμέσως σηκώθηκε κι' έκανε νὰ τρεμῆ πίσω του γιὰ νὰ τὸν φτάση. Μά τ' αδύνατα πόδια της γλιστροῦσαν επάνω στὸ χιόνι τὸ πετρωμένο άπό τὸ χιόνι.

Εκείνος, έντοναταξῆ, άποκαμωμένος όλοένα... Πῶ νὰ τὸν φτάση τώρα ἡ δυστυχισμένη...

Μόλις τὸν ξεχώριζε πια άπό τους άλλους μαθητὰς και στὸ τέλος τὸν εἶδε νὰ χάνεται σ' ένα άπό τὰ σπίτια του γειτονικοῦ δρόμου.

Άκριβῶς άπέναντι στὸ σπίτι αὐτὸ ἔπρεζε μὰ οικοδομὴ που χωρίζονταν άπό τὸ δρόμο μ' ένα σανδωμα κι' άπό ένα μεγάλο σωφὸ άπό πέτρος. Ἡ γυναίκα, προχωρώντας, έφτασε ὡς εκεί, σπρηχίτηκε στὸ σανδωμα, άναμεσα στις πέτρος και έμεινε εκεί άκίνητη με τὰ μάτια χαρφωμένα στὴν πόρτα, άπό τὴν όποία είχε ξεφανωστὴ τὸ παιδί...

III

Τὸ άπόγεμα τὸ χιόνι άρχισε νὰ πέφτη... Στὴν άκρὴ ἦταν πολλὸ λεπτὸ σαν λευκὰ μαργαριτάρια γιὰ νὰ μεταβληθῆ σὲ λίγο σὲ νιράδες που μεγάλωναν όλοένα... Στὸ τέλος έγιναν μεγάλες σαν τὴν παλιάνη του χειροῦ και διάφανες σαν δαντέλλες... Έφταναν τόσο πυκνές, ὡστε ἦταν αδύνατο νὰ ξεχωρίση κανείς τίποτε σὲ άπόσταση τριῶν βημάτων μπροστὰ του...

Κατὰ τὸ βράδυ, όλα είχαν σκεπαστὴ μ' ένα πυκνὸ στρώμα χιονι... Και μαζὴ μ' ὅλα, τὸ χιόνι είχε πλῆξει και τὴ δυστυχισμένη γυναίκα, έτσι που τὰ μαύρα ρουχια δέν διακρινόνταν πια και δέν μποροῦσε κανείς νὰ τὴν ξεχωρίση άπό τὸ σωφὸ τὸν πετρώδων, άπάνω στον όποιο στεκόταν.

Στὴν άκρὴ μὰ γλυκεία κοῦραση τὴν ένωρίσε. Έπειτα τὰ μάτια της έκλεισαν χωρίς νὰ τὸ θελῆ και σιγά-σιγά άποκομήθηκε...

Σιγά-σιγά, πάλι, σὲ λίγο σοριάστηκε καταγῆς, άναμεσα άπό τὸ φρόχτη και τὴς πέτρος.

Σοριάστηκε αἰαία στὸ φρέσκα χιόνι, σαν σὲ μεγάλο κρεβάτι μαλακὸ και θερμὸ, σαν νὰ ἦταν τὸ χιόνι που τὴν έσκέπαζε κοῦβέρτα παχητὰ και μαλλινη.

Όνειρευόταν πὸς είχε βρῆ τὸν Πέτρο της και πὸς θά έμενε ένομένη μαζὴ του γιὰ πάντα. Τὸν ένοιωσε άπάνω στὰ γόνατα της, με τὰ μικρὰ του χέρια τυλιγμένα γύρω στὸ λαιμό της. Τὸ μικρὸ του κεφάλαιο άκουμπόσε στὸ πρόσωπό της και τὴς έλεγε με τὴ γλυκεία φωνούλα του:

—Μητερούλα, μητερούλα μου άγαπημένη, τώρα θά εἶσαι γιὰ πάντα μαζὴ μου!

Και κρατιόντουσαν σφιχταγκαλιασμένοι, γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦν ποτέ...

Mme W. DE SACHER-MASOCH

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Τὸ παιδιοῦ μου τὸ παιδί δυὸ φορὸς τὸ γέννησα.
- Στιπὶ όσο νὰ χωρῆς καὶ καρὰβὶ όσο μπορῆς.
- Όλοι φοβόνττα τὸ θεὸ κι' ὁ κανατζὸν τοῖχο.
- Μιανῆς στιγμῆς ἔπονην δέκα χρόνων χουστῶφι.
- Τὸν μιλωνάδων τὰ παιδία φοφοῦν άπό τὴν πεινά.
- Τὸ γιάνταρο δέν τὸν ρωτοῦν όταν τὸν σεμαρώνουν.

